



ပြည်ထောင်စုပညာ၊ ချန်း၊ နာမိတ်

# မင်းသို့ကစိုးစဉ်

ကမ္ဘာ ဦးရည်းစား

ချစ်သူ .... ထလောည  
လင်းလော့  
သင်၏ အလင်းရောက် လာပြီ

နိဒါန်း

YOO IN

ယိုး အင်း ... ခေါင်းလောင်းသံ၊  
မေ့မရနိုင်သောအဖြစ်အပျက်။

ခေါင်းလောင်းသံ  
(တစ်)

မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖို့  
‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ယုံကြည်မှုရှိသလဲ ...’

ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ...

သူ့ချစ်သူ ယောက်ျားလေးက ...

‘ သူမကို ဘယ်လောက်ယုယမြတ်နိုးသလဲ ... ’

ဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာအပေါ် မူတည်ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေရောင်ခြည်နဲ့ လေပြည်ညှင်းတွေ၊ ပန်းပွင့်တွေနဲ့ သစ်သီးရနံ့တွေကို တိတ်တိတ်က လေးလွမ်းဖို့ အိမ်ထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ထိုင် ငေးကြည့်နေခဲ့ရတာပါ ... ။

ကျွန်မဟာ ခပ်ညွှညွှကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ ... ကိုကို။

ကျွန်မဟာ ... ပီရမစ်တစ်ခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင့်မားပြဖို့ အတွက် ညွှိုဖျင်းလွန်းနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ နှင်းဆီပွင့်က ဆူးတစ်ချောင်း လောက်တောင်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချွန်မြဲမပြနိုင်အောင် ညွှိုဖျင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ မြစ်တစ်စင်းလို ကိုယ့်အိပ်မက်နဲ့ ကိုယ် စီးဆင်းပြဖို့ အတွက် လည်း ညွှိုဖျင်းလွန်းနေခဲ့ပါတယ် ... ကိုကို။

အို ... ကျွန်မဟာ အရာရာ ညွှိုဖျင်းခဲ့သူပါ။

အဲဒါကြောင့်လည်း ‘မှုန်စကားဝါညို’လို့ ခေါ်တဲ့ ဟောဒီခပ်ညွှညွှ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ ဂရုတစိုက် မရှိခဲ့တာပေါ့ နော် ... ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ကျွန်မကိုက ကံဆိုးခဲ့တာပါ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို ချစ်ခြင်းနဲ့ အသိအမှတ်ပြုဖို့ မေ့လျော့ခဲ့တယ်။ ကျောင်းနေတဲ့ အရွယ် ရောက်တော့လည်း (သူငယ်ချင်းလို့ ကိုယ်က အောက်မေ့ရသူတွေ) အားလုံးက ကျွန်မကို ခင်မင်နွေးထွေးမှုနဲ့ အသိအမှတ်ပြုဖို့ ငြင်းဆိုခဲ့တာပါပဲ ... ။

ကျွန်မပေါ့ ...။

အဲသည် ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး အိမ်ထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းလေး ရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ထိုင်ရင်း အပြင်အပက ရှုခင်းတွေကို ငေးကြည့်လို့ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်ကနေ တွားဝင်လာတတ်တဲ့ နေရောင်ခြည်နုကလေးကို ကျွန်မ တိတ်တခိုးချစ်တယ်။ ပန်းပွင့်နဲ့ သစ်သီးရနံ့တွေ သယ်ဆောင်လာတတ်တဲ့ လေညှင်းကလေးကို တိုးတိုးကလေး ဝှက်ပြီး နမ်းမိတယ်။

ဆောင်းဥတုနှင့်မြူတွေ ဆိုင်းပြီဆိုရင် ... ကျွန်မအတွက် စိတ်ကူးချိုချို နတ်သမီး အိပ်မက်တွေဟာ အဲသည် ပြတင်းပေါက်ကလေးကနေ တစ်ဆင့် ခြေသံဖွဖွနှင့်ပြီး ဝင်ရောက်လာတတ်တာပဲလေ ...။

အဲသည် ဆောင်းဥတု အိပ်မက်ချိုချိုတွေဟာ ငယ်စဉ်ဘဝ ကျွန်မအတွက်တော့ အနီရောင်စက္ကူနဲ့ ထုပ်ပိုးထားတဲ့ မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ပါပဲ။ (ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံးက ဟောဒီကလေးမတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးဖို့ မေ့လျော့ချန်ရစ်ထားခဲ့တဲ့ ခရစ္စမတ်ရာသီဆိုးတွေမှာ ပေါ့နော်)

ကိုကိုရယ် ...

အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝပေါ့ ...

ရာသီဥတုက ဆိုးရွားလွန်းခဲ့တယ်။

\*\*\*

ခေါင်းလောင်းသံ

(နှစ်)

ကျွန်မအတွက်

သိပ်ကိုဝမ်းနည်းနာကျင်စရာကောင်းလွန်းတဲ့

ဆောင်းဥတုတစ်ခုဟာ ...

ကျွန်မ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ် ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ...

တိတိကျကျကြီး ရောက်ချလာခဲ့တာပါပဲ ...။

\*\*\*

ကျွန်မအတွက် ဆောင်းဥတုရောက်လာပုံဟာ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေ  
တယ် ...။

ညရဲ့ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် အငွေ့အသက်တွေ ယှက်သန်းနေတဲ့ အသံခ  
ပ်အုပ်အုပ်ပြုသံတွေ ...။ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် အမှောင်တွေ၊ လက်ဆွဲမီးအိမ်  
ဝါကြင့်ကြင့်လေးထွန်းထားတဲ့ ဘူတာရုံအို ...။ တွဲ့တွဲ့လေးလေး တရွတ်  
တိုက်ဆွဲဝင်လာတဲ့ ရေနွေးငွေ့သုံး မီးရထားစက်ခေါင်းမည်းမည်းကြီး  
...။

အဲဒီမြင်ကွင်းတွေကို ဥရောပအလယ်ခေတ်ဟောင်းအကြောင်း ရိုက်ပြတဲ့ ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေ ထဲမှာ မြင်ဖူးထားမိလို့ လားတော့ မပြော တတ်ဘူး ... ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ဆောင်းဥတု ဝင်လာပုံဟာ မှောင်နဲ့ မည်းမည်းဖြစ်နေတဲ့ တောမြို့ဘူတာရုံပုပုကလေးဆီကို မီးရထားအိုကြီး တစ်စင်း တရွေ့ရွေ့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာပုံမျိုးနဲ့ တူနေလေရဲ့ ... ။

အဲသည် ဆောင်းတစ်ညပေါ့ ... ။

တခြားကလေးတွေက လမ်းမလရောင်အောက်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆော့ကစား နေကြတဲ့ အချိန် ... ဟောဒီ အပယ်ခံကောင်မလေး တစ် ယောက်ကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ဖိကိုက်ရင်း အသံမထွက် မျက် ရည်မကျဘဲ အမှောင်ထဲမှာ ငိုကြွေးနေခဲ့ရတယ်။

မြောက်ပြန်လေထဲမှာ ဆိတ်ဖလူးပန်းရနံ့တွေ တစ်မိမိမိမိ တဝေဝေ မျောလွင့်နေလေရဲ့ ။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ အပြာရောင် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း နဲ့ စိုစွတ်ပြီး တမြေမြေခါးသလိုလို အောက်မေ့ရစေတဲ့ အငွေ့အသက်တစ် မျိုးကိုပါ ရှူရှိုက်ရတယ်။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို စုပုံပြီး မီးရှို့ရာက ထွက်လာတဲ့ ရနံ့ပေါ့ ... ။

အဘွားက ခြံဝင်းမြေကွက်လပ်ကို လှည်းကျင်းပြီး ရလာတဲ့ အမှိုက် သရိုက်တွေ ... ၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို မီးရှို့နေတယ်။ မကြာခဏလည်း တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ မီးပုံထဲကို ထိုးဆွမွေပေးပြီး လောင်စာတွေကို ညှိလို့ ပေါ့ ... ။

ကျွန်မက နံဘေးမှ ထိုင်ပြီး မီးလှုံရင်း ဆောင်းညကောင်းကင်ယံကို တလိပ်လိပ်တက်လာတဲ့ ဖြူပျစ်ပျစ် မီးခိုးငွေ့တွေကို ငေးမောကြည့်နေ တယ်။ သစ်ရွက်ကိုင်းခြောက်တွေကို မီးစွဲလောင်နေတဲ့ အသံတစ်ဖြောက် ဖြောက်ကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ အိမ်ခေါင်မိုး တံစက်မြိတ်စွန်းဆီ

ကကျတဲ့ နှင်းစက်တွေကြောင့် သဲဆန်ဆန်မြေပြင်မှာ ချိုင့်ရာခွက်ရာ လေးတွေ ထင် ... လို့ ။

" ဟေး ... "ခနဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ လမ်းမက စားဝိုင်းဆီက ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူကလေးတစ်သိုက်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုက် ရတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားရော ... ။

ညနေ ... ကစားပွဲမြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိတယ်။ ဟုတ်တယ် ... ညနေက ... ။

လမ်းမပေါ်မှာ ‘သူတို့ တွေ’ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားနေကြတယ်။ ‘သူတို့ တွေ ...’ဆိုတာက လမ်းထဲက ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူကလေးတွေ ... ။ ကျွန်မထက် အသက်နည်းနည်းပိုကြီးတဲ့ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်တန်းအရွယ် တွေ၊ နောက် ... ဟိုဘက်လမ်းက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက်လည်း ပါတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သူတို့ ကို ရပ်ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မကိုတော့ ဘယ်သူကမှ ဂရုတစိုက် အရေးမလုပ်ကြဘူး။ (တစ်ခါတလေမှ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူတို့ အတွက် တော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းလှတဲ့ သူစိမ်းစစ်စစ်ပါပဲ)

‘ လာလေ ... တို့ နဲ့ အတူ လာကစားပါလား’လို့ လည်း ဘယ်သူကမှ ဖိတ်ခေါ်ဖို့ သတိမရကြဘူး။ သတိရလျက်သားနဲ့ တမင်မေ့လျော့ ချန်ရစ်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ ... ။

ကျွန်မကတော့ ခပ်ဝေးဝေးကနေ သူတို့ ကစားတာကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ပွတ်သပ်နေမိတယ်။ သူတို့ က

စားနေတဲ့ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းကစားနည်းကို ကျွန်မ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ သဘောပေါက်သွားတော့ ကစားချင်စိတ်တွေက ပိုပိုဖြစ်လာရော ...။

မြေပြင်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်စည်းတွေ တားထားတယ်။ တိုးတဲ့ အဖွဲ့သားတွေက ဟိုး ... ထိပ်ဆုံးစည်းကနေ နောက်ဆုံးစည်းကို ကျော် မိတဲ့ အထိ ဖြတ်သန်းရတယ်။ စည်းတစ်စည်းတိုင်းမှာ တားတဲ့ အဖွဲ့ သားတစ်ယောက်စီက တာဝန်ယူပြီး ကိုယ့်စည်းကို ဖြတ်ကျော်တဲ့ သူကို မိအောင်ဖမ်း။ တိုးတဲ့ အဖွဲ့ကလည်း အဖမ်းမခံရအောင် အပြေးအလွှား အလှည့်အပတ်နဲ့ ဖြတ်ကျော် ... ပေါ့။

နောက်ဆုံးစည်းကို ဖြတ်ကျော်မိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ နောက်ဆုံးကနေ ဦးဆုံးစထွက်တဲ့ ပထမစည်းကို ကျော်မိအောင် နောက်ကြောင်းပြန် ဖြတ်ရပြန်တယ်။ အဲဒီအခေါက်မှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရှေ့ဆုံးပြန် ရောက်မှ 'အောင်လံထူတယ်'လို့ ခေါ်ပြီး တစ်ပွဲအနိုင်ရတာ ...။

သူတို့ ကစားနေတာကို ကြည့်ရတာ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းတာပဲ ။ အဖမ်းခံရတဲ့ အခေါက် ... ခံရ၊ အောင်လံထူတဲ့ အခါ ... ထူပေါ့။ ဘေး ဘက်မှာ အလျားလိုက် အနားသတ်ထားတဲ့ 'ထမင်းရည်ပူစည်း' ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အားရပါးရ ပြေးရင်းလွှားရင်း လှည့်ရင်းပတ်ရင်း အဲဒီစည်းကို နင်းမိလို့ 'ထမင်းရည်ပူလောင်တယ်'လို့ ဆိုပြီး ရှုံးသွား တာမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား။

ဒါနဲ့ ... ကျွန်မ သူတို့ နားကို မဝံ့မရဲတိုး ... တိုးသွားရင်း နောက်ဆုံး အရဲစွန့်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

" ငါလည်း ဝင်ကစားချင်တယ် "

သူတို့ တွေ ကစားနေရာက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြတယ်။ တွေ ... ဝေ ... လို့ ။ အစိမ်းရောင် ခါးသက်သက်မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ဝိုင်းကြည့်နေ



လိုက်ကြတာ ...။

" နင်က ကစားတတ်လို့ လား "

" ငါတို့ လူပြည့်နေပြီဟ "

" တို့ အဖွဲ့ထဲတော့ မထည့်နဲ့ နော် ... သူ့ကြောင့် ရှုံးရင် ငါတို့ တာဝန် မယူဘူး "

မလိုလားတဲ့ လေသံတွေ၊ မယုံကြည်တဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ဆူဆူပွက်ပွက် ... နဲ့ ။ မှောင်လိုက်တာ ...၊ ကျွန်မ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ပြေးသွားချင်စိတ်နဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် သေဆုံးသွားသလိုပါပဲ။

အဲဒီမှာ ... နည်းနည်း သနားတတ်ပုံရတဲ့ အသက်ကြီးကြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ...။

" သူလည်း ကစားချင်မှာ ပေါ့ဟာ ... ပါချင်ပါပါစေ၊ သူ့ကို 'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး'ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ "

" ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... သူက 'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး'ဟေ့ ... "လို့ တခြားသူတွေက ဝိုင်းအော်ကြတယ်။

'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး'ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ အမှတ်တမဲ့လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်ဖြစ်တယ်။ သူတို့ နဲ့ အတူ ကစားခွင့်ရပြီ ဆိုတဲ့ အသိကဖုံးလွှမ်းပြီး ရုတ်တရတ် အရမ်းကြီးပျော်သွားမိတာကိုး ...။

'ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး'ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ... ကျွန်မကြောင့် ဒီကစားပွဲမှာ ရှုံးရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားမဝင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ် အရာမထင်ဘူး၊ ဂရုစိုက်စရာမလိုတဲ့ လူ

တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ တံဆိပ်မှန်း သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်  
မှာ ...

သိပ်ကို နောက်ကျလွန်းသွားခဲ့ပါပြီ။

\*\*\*

ကျွန်မ ပါဝင်ခွင့်ရတဲ့ ကစားပွဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား  
ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခေါက်ထပ်ပြောပါရစေ။ ကျွန်မ ... အကောင်းဆုံးဖြစ်  
အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

\*\*\*

ပွဲစတာနဲ့ ထိပ်ဆုံးစည်းကို လှစ်ခနဲဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်မ ပြေးဝင်လို  
က်တယ်။ ကြည့်စမ်း ... ကျွန်မ အရမ်းကို ပေါ့ပါးမြန်ဆန်နေလိုက်တာ  
... ။

စည်းတားတဲ့ လူ ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို ဖမ်းလို့ မမိကြဘူး။ (တမင်  
လွှတ်ပေးလိုက်တာမှန်း ကျွန်မ ဘယ်သိပါ့မလဲ) ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြေးရ  
င်း နောက်ဆုံးစည်းကို ကျွန်မ ကျော်မိတယ်။ အောင်ပွဲတစ်ဝက်နင်းပြီ  
ပေါ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ချက်ချင်း နောက်ကြောင်းပြန်  
လှည့်ပြီး စည်းထဲကို တိုးဝင်လိုက်ပြန်ရော။

စတုတ္ထစည်း ...

တတိယစည်း ...

ဒုတိယစည်း ...

တဖြည်းဖြည်း ထိပ်ဆုံးစည်းနဲ့ နီးလာတယ်။

ကျွန်မ ခြေ ... လှမ်း ... တွေ ... သွက်လို့ ။

ထိပ်ဆုံးစည်းကို တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ...

" အောင်လံထူပြီ အောင်လံထူပြီ "လို့ ကျွန်မ အသံကုန်အော်လိုက်တယ်။

ခေါင်းလှည့်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ... ကစားပွဲက ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ ။ ဆက်ပြီး တိုးသူက တိုး ... မြ၊ တားသူက တား ... မြပေါ့။

" ဟင် ... ငါတို့ ဘက် နိုင်ပြီမဟုတ်လား "

ကစားပွဲက ဘာဖြစ်လို့ ပြီးမသွားရသေးတာလဲ။

တစ်ခုခု ... ငါမှားယွင်းနေခဲ့လို့ လား ... လို့ ကျွန်မ တွေးရင်း ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ သံသယအငွေ့တွေက ရင်ထဲမွန်းကျပ်မှောင်လာ ... လို့ ။

ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ပထမစည်းကို ပြန်တိုးဝင်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ အရမ်းမပြေးတော့ဘူး။ ဖြည်း ... ဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်လေး၊ ကျွန်မ သံသယက ပိုပိုပြီး ခိုင်မာနာကျင်လာတယ်။

ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူကမှ မဖမ်းတာလဲ?

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုက်ရင်း ... တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နောက် ... ‘ထမင်းရည်ပူစည်း’ပေါ်ကို တမင်တကာ တိ

တိကျကျ တက်နင်းပြီး အဲသည် စည်းပေါ်မှာ တည့်တည့်ရပ်နေလိုက်တယ်။

?

?

?

ကစားဝိုင်းက ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး။

စောစောကလို ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ပြီး ကစားမြဲကစားနေလျက်ပဲ။ သူတို့ ဖာသာသူတို့ ကျွန်မကို အသိအမှတ်မပြုစွာ လှုပ်ရှားရှင်သန် ကစားနေကြဆဲပေါ့ ...။

ကျွန်မကတော့ ‘ထမင်းရည်ပူစည်း’ပေါ် ရပ် ... လို့ ။

.....

...

နောက်တော့ ...

ထမင်းရည်ပူစည်းကို နင်းဖြတ်ကျော်ပြီး ကစားပွဲအပြင် ဝေးရာကို ကျွန်မ ... တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ထွက်လာခဲ့တယ်။

သူတို့ ကို ကျောခိုင်းခဲ့ပြီ။

...

ကျွန်မဟာ ‘ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး’တစ်ယောက်ပါ။

\*\*\*